

Sve je skulptura – Đorđe Jandrić

Đorđe Jandrić...prije svega osoba koju je teško opisati riječi-ma, jer bi svaka riječ mogla biti premalo, a možda bi istim tim riječima osobi bio uskraćen trenutak da ga sama doživi kao umjetnika. Gospodin Jandrić je akademski kipar i konceptualni umjetnik, koji je svojim djelima uvijek pomicao granice „klasične“ umjetnosti, samim time promatraču dozvolio da ih sam doživi. Kao kipar je-dnom je jasno dao svoju definiciju skulpture rekavši da je skulptura pokretač smisla, inicijator novih istraživanja i analitičar forme u bilo kojoj zemaljskoj ili transcendentnoj manifestaciji. Istom tom definicijom je dozvolio da se sama skulptura „dovrši“ uz pomoć

SCOPUS

Promatrača. Dimenzija koju gospodin Jandrić ostavlja promatračima da sami shvate skulpturu i daju joj svoje završno značenje je ono što nedostaje čovjeku. Čovjek teži ka slobodi, želi probiti nor-mativne granice, upravo one granice koje gospodin Jandrić probija svojim skulpturama. Jedan od serijala djela gospodina Jandrića je serijal „Hrpa“ koje je izložio uz izložbu crteža. Kasnije su „Hrpe“, one nastale prirodnim putem, postale svojevrsnim ideomima za gospodina Jandrića. Ipak skulptura ima ono nešto transcendental-no, nama neobjašnjivo, što je „Hrpom“ gospodin Jandrić pokušao dosegnuti. Je li u tome uspio? Kao odgovor na ovo pitanje te mnogo druga koja gospodin Jandrić postavlja svojim skulpturama Vam svim srcem preporučujemo da pročitate monografiju o Đorđu Jandriću - *Kipometrija*. Ranije navedene rečenice samo su mali dio, odnosno nezahvalno mali broj riječi kojima bismo iskazali zahvalnost, čast i razlog zbog kojega smo ugostiti gospodina Jandrića na našem 1. FHS-ART simpoziju. Na prvom mjestu akademskog ki-para i konceptualnog umjetnika koji kroz svoja stvaralaštva iznosi filozofska pitanja i stavove. Koji nam je svojim predavanjem pod naslovom „Sve je skulptura“ predstavio svoje skulpture kao medij koji nam pomaže da sami spoznamo u potpunosti ono što nam je predstavljeno. Svojim radom nam je pokazao da strogo držanje forme ne mora značiti pravi put. Sama činjenica da se gospodin Jandrić odrekao korištenja trodimenzionalnog volumena u prostoru kako bi skulpturi dao mogućnost da se sama manifestira kroz svoju priču i svojim metajezikom je dovoljan dokaz. Upravo je ovom gestom samom promatraču poslao jasnu poruku. Skulpturu je postavio kao zaseban objekt koji priča svoju priču, dok je promatrač onaj koji je konstruirao. Monografija završava rečenicom: „Krug je zatvoren, kiparstvo je vječno.“ Rečenicom koja postavlja pitanje, ali nam daje i prostora za odgovor, baš kao gospodin Jandrić svojim skulpturama.

Karla Greguranić